

Fortælledag på Aulum Station 4. februar 2023 med Niels Hansen og Jens Erik Hedegaard (Sikker)

Avisartikel af Oskar Krogsgaard:

At Stationen i Aulum efterhånden er blevet et populært sted fremgår tydeligt af de mange events, der finder sted, og afviklingen af den anden fortælledag i rækken, der fandt sted lørdag eftermiddag var ingen undtagelse. Alt var udsolgt.

Den 3. maj 1945 skete der en uhyre tragisk begivenhed i Aulum.

Nogle modstandsfolk var samlet i præstegården hos pastor Gustav Bønding på Holstebrovej for at klargøre nogle våben, som et par dage forinden var hentet på nedkastningsområdet i Ørre plantage. Pludselig lød der et skud, og pastor Bøndings søn, Hakon styrtede livløs om på gulvet og hans far tog sig til skulderen. Ved en beklagelig fejl havde et våben været skarpladt, og skuddet gik først gennem skulderen på pastor Bønding og ramte derefter hovedet på Hakon.

Der blev selvfølgelig straks sendt bud efter læge Jørgen Hvam, der blot kunne konstatere, at Hakon var død på stedet, men for ikke at henlede tyskernes opmærksomhed på hvad der var foregået, skrev lægen forestående hjerneblødning som dødsårsag.

Den 7. maj blev kisten med den unge frihedskæmper kørt til Aulum kirke på en fornem rustvogn, forspændt to prægtige heste og kusk på bukken iført sit fineste tøj og med høj hat.

"Nej" siger den tidligere tømrermester Niels Hansen på spørgsmålet, om det var hans far, Holger Hansen, der er kusken, "kusken hed William Lørup, men vi overtog nogle år senere både hans hus i Jernbanegade 13 samt hestevogne og heste, og også den høje hat", føjer han til, "og den har både min far og jeg brugt lige siden, når vi har medvirket ved en begravelse, og for mit vedkommende også ved festlige lejligheder som f.eks. bryllupper.

"Så jeg kom til verden i huset, der ligger ved siden af dyrlægeboligen" fortæller Niels Hansen, hvor dyrlæge Andreas Andersen boede med sin familie. Dyrlægen kunne godt virke lidt studs, ikke overfor os børn, som han altid var venlig og gavmild overfor, men hvis min far under en snak med ham kom til at sige "du" til ham i stedet for "De", sluttede samtalen øjeblikkelig.

Hermed var der lagt op til en præsentation af beboerne i kvarteret omkring Stationen, som blev livligt assisteret og kommenteret af forsamlingen, hvad der netop er det charmerende ved en fortælledag, at publikum deltaget aktivt.

Vort hestekøretøj blev selvfølgelig anvendt til mange andre formå en ovenfor nævnte. Der blev fragtet pakker og kasser fra Stationen til byens handlende. Hentet grus og sand, når folk skulle have etableret en kælder osv.

Og hver lørdag kørte vi en tur gennem byen med mig ved tømmerne og min far og farfar på hver side af vognen. Dengang var det nemlig borgerne i byens pligt i ordenes rette

betydning "at feje for egen dør", og vi kørte så rundt i byens gader og samlede bunkerne op.

Det har nok skærpet min lyst til selv at eje en hest, hvad min far fuldt ud forstod. Men han lod mig vide, at jeg selv måtte tjene til købet af den. Så følgelig blev jeg mælkedreng, hvad der bestod i, at jeg skulle hjælpe til, når mælkevognen kørte rundt i byen og solgte mælk og ost. Lønnen var ½ liter kærnemælk om dagen og 50 øre om ugen.

Da jeg var 8 år, fik min far stillingen som præstegårdsforpagter og vi flyttede ind i præstegården, som dengang lå i Skolegade og som i året 1965 blev revet ned til fordel for bygningen af en ny Brugsforening – senere Fakta - nu "365".

Senere kom jeg i lære som tømrer – selvom jeg havde overvejet et andet erhverv, nemlig blikkenslager. Jeg havde hjulpet en del hos blikkenslager Anders Lund Nørkjær, men den idé rådede han mig fra og jeg forstod godt hvorfor, efter at have set mange skruer, der efter de var skruet fat også fik en spytklat af skråtobak med på vejen.

Man forstår godt, at unge mennesker, der har forladt Aulum for at studere i de større byer, måske ikke lige fremhæver livet og gangen i deres fødeby til fordel for storbyens bekvemmeligheder.

Det synspunkt gjaldt dog ikke for den næste fortæller Jens Erik Hedegaard, snarere tværtimod, for i kredsen af venner i Aalborg, hvor han bor, forsømmer han ikke lejligheden til at fremhæve sine positive følelser for sin barndomsby Aulum. Han lagde ikke skjul på, at den eneste grund til at være misundelig på Vildbjerg med biograf og svømmehal er, at de har så god en naboby.

Med en god portion humor der gang på gang fremkaldte tilhørernes sympati og latter, skildrede han sin opvækst i byen, sit forsøg på at skabe vækst, der dog hverken førte til nogen større succes såvel hvad angik et forsøg med kaninavl, som aviddreng med bidske hunde, der elskede aviddrenge. Det medførte, at han i forældrenes fravær tog mod til sig og kontaktede den læreplads, de havde udset til ham, for at aflyse med den begrundelse, at han ville læse til fritidspædagog. Det blev dog aldrig aktuelt, føjede han smilende til. Og med hensyn til min skolegang, må jeg tilstå, at jeg hverken kom i nærheden af en flidspræmie eller på nogen måde sprængte karakterskalaen. Og den eneste grund til, at min klasselærer anbragte mig ved det forreste bord var, at det var tættest på hans plads ved katederet.

Da han til sidst tog sin gamle poesibog frem og uden på nogen måde at udlevere sin tidligere lærer eller klassekammerater læste op, hvad de havde skrevet og samtidig skildrede, hvem det var og deres baggrund, måtte forsamlingen fuldstændig overgive sig, for det var i den grad et pletskud og morskab af høj klasse.